

КРОЗ ГИМНАЗИЈУ

АУТОР: ТИЈАНА, I,
ФОТОГРАФИЈА: МАЈА, III₆

„ЂИР“ КРОЗ ГИМНАЗИЈУ

Колико, уопште, познајемо сопствену школу??? Старији разреди су, не сумњам, завирили у сваки ћошак. Али ми, нови, мали, првачићи — зовите нас како год желите — све и да смо хтјели, нисмо стигли. Мада, не сумњам, постоје и такви случајеви.

За све који не знају — *Орфеј* открива и најситније детаље које скрива Гимназија међу својим, препознатљивим циглама. (Од ћошка до ћошка. ☺)

Детаљи поред којих свакодневно пролазите, а нисте их ни примијетили, могу бити врло интересантни, ако их сагледате из другог угла. Вјероватно многи од вас и не знају да Гимназија има „унутрашњи врт“, који је, додуше, мали, али би се могао искористити. Зато људи, ашове у руке и у акцију! Исто тако, сигурна сам, не знате ни гдје се налазе противпожарни апарати, а у случају пожара (Не бих да слутим, мада, један би нам добро дошао. ☺) могли би нам, чак и затребати. И да...осјећам моралну обавезу да, у име професора Боже Марића, јавно оптужим онај огромни филадендрон код зборнице, који константно, упркос професоровим пријетњама да ће га ишчупати, ремети лагодност кретања на тој релацији. Надам се да еколози због горе поменуте биљке неће „напасти“ професора. Ипак је он заслужан за онај препознатљиви пано планинарске секције, који има почасно мјесто у холу школе. То сте сигурно опазили, јер га напосто не можете промашати.

У ону мистериозну просторију код сале, гдје је паркиран славни супер-мега-гига тракторчић — косилица, баш се и не усуђујем завирити, мада увијек имам жељу да возим оно „чудо“. Мултифункционална кантина је наравно увијек ту да се у њој исплачете, провеселите, наједете и, наравно, насједите док чекате проф. информатике. На клупама се види колико је генерација прошло кроз Гимназију, тј. пресједило у „кантини“.

Мокри чвор не бих да коментаришем, име говори само за себе. Оставиће дубок траг на мојим плућима, у то сам сигурна. Могло би се о сваком сантиметру понешто написати, али како слика вриједи више од 1000 ријечи, обратите пажњу...

Када неко ко се не осјећа дијелом ове „краљице школа“, посматра Гимназију свана, види само грађевину од црвених цигли са огромном стакленом површином и мноштвом брижно гајеног зеленила. Другима, пак, она много више значи...



До ње се корача несигурним, преплашеним корацима (најчешће у „старкама“, јер то некако иде уз имиџ гимназијалца), пуним предрасуда о предстојећем...

Често вам се, као посљедица тога што сте гимназијалац, заврти у глави, видите дупло.

Или вам се све што видите искриви... То је потпуно нормално и, кажу, прође негдје у III. Послије вам чак буде и жао, ваљда у IV...

КРОЗ ГИМНАЗИЈУ

И да, често вам „падне мрак на очи“, не знате куда даље. Е, онда су ту сјајни и дуги ходници Гимназије, који вас увијек усмјере и изведу на прави пут...



А кад нађете своје „мјесто под сунцем“ све поприми други облик, сигурно не искривљен, и тада вам, чак, лице осмијех краси...

Онда долази онај добри дио, дружења, пријатељства, Велики одмор (дефинитивно је заслужио да се пише великим словом) итд. И све тако, док вас једног дана...



...опет они исти „страшни и тамни“ ходници Гимназије (сада у боји), коначно не изведу на ПРАВИ пут, гдје су вам сва врата отворена... МАТУРАНТИ, СРЕЋНО!!!

